Хто там, хто там за вікном заплакав?
Вухо ловить шум нестримних крапель…
Налетіли з лісу чорні круки,
і дерева заломили руки,
мов синів козачки перед боєм
вийшли в поле проводжать юрбою…
Вийшов я – і радість б’ється в груди, —
вітер з півдня ураганом студить;
мчать на північ темно-грізні хмари,
мов примар стотисячна отара;
і шумлять, шумлять дерева голі,
і гримить ріка десь льодоколом.
Коли так – весну стрічать іду я
аж туди, де повідь біля броду.
Мене вітер пестить і цілує,
тріпле чуба і штовхає в плечі!..
Ах, люблю я в березневий вечір
п’яну розталь, буряну погоду!..